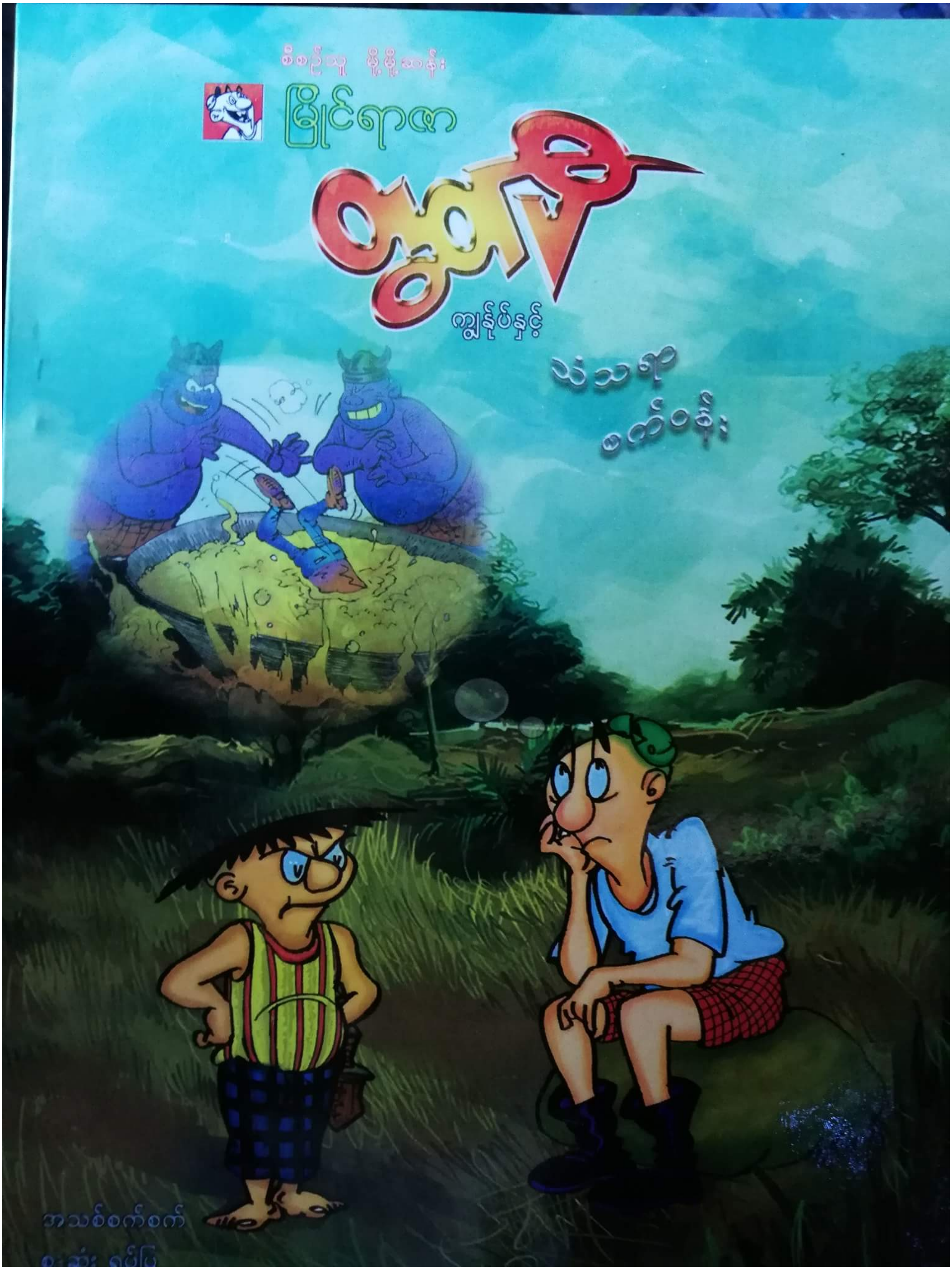
စိတ်ကူးသူ မိုးမိုးအောင်
မြိုင်ရာဇာ
ကျွန်ုပ်နှင့်
သံသရာ
စက်ဝိုင်း
အသစ်စက်စက်
စ-ဆုံး ရုပ်ပြ

အခန်း (၁) ကျွန်ုပ်နှင့် ဝက်ဝံ

ယနေ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အရေးကြီးသောနေ့ပေ ဆိုကြပါစို့ ။
ဖကြောင်းမှ... မိုးမလောပတွင်.. ဘက်ပ်တာမီ ကောင်လေးများပြီး.. ကောက်ချိန်နေသူကို.. ကျွန် နီးချုပ်ပါမှ.. မှတ်သီးများ ဆီက.. သတင်းရောက် လာသည်ပေပါကလား ။
နေ့လည်စာ မယူခဲ့တာ ရှုံးသွားပါပြီဗျာ..
ဟင်း... ထောက် ....
ဝါ.. လက်နက်မှ ယူမှ ဖြစ်မယ်..
ထွက်ခွာလာပြီးနောက်.. မသေမချင်းပေး သောသမင်းနှင့်ပင်းကိုတက် ....
ဘာပဲညှိုကျော် မိုက်ကလေးလည်း ပါတယ်နော်..

ဖိုးတုတ်ကြီးကို ပြောစရာရှိလို့ စောင့်နေတာဗျ..
ဘာကိစ္စများ ပါလိမ့်..
ဟုတ်..ဟုတ် ဒါလား..
၄

စိတ်မရှိပါနဲ့ကွာ..ကျွန်ုပ်က တစ်ခေါက်တည်းပဲ.. မုဆိုးလိုက် တတ်တယ်..လာ..မိုက်ကလေး..သွားကြစို့..

ဒီမှာ ငှက်ပျောတောကြီး..
သတိထားရမယ်..
ဒီကောင်တွေက.. ငှက်
ပျောသီးကြိုက်တယ်..
နေရောင်ကျပေါက်သော
တောငှက်ပျောသီးကား..
မျောက်တွေ..
တစ်ကောင်မှမတွေ့ဘူး - တောက်..
၆

၇

ဝက်ဝံကြီးကား.. သူ့စိတ်ကြိုက်
ကျကျနန
ငှက်ပျောသီးများကို
စိတ်တိုင်းကျ ချိန်ရွယ်ပြီးနောက်
သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို
ဒိုင်း...

ဝက်ဝံကတော့..ဟဲ..ဟဲ..မသိ။ ကျွန်ုပ်တို့ မှာမူ သေနတ်ကိုကိုင်၍ လျှာပေထွက်နေလေပြီ ။
ရှူး..ရှူး..
ဖိုက်..ဖိုက်ကလေးရာ.. မတော်နိုင်တော့ဘူး.. ခ..ခဏနားမှဖြစ်မယ်.. ပြီး..ပြီးမှ..ဆက်ရှာကြပြီး ဖိုက်..ဖိုက်ကြတာပေါ့ ဟော့ဟဲ..ဟော့ဟဲ့..
ဒီ..ဒီကောင်ကြီးပါးစပ် အ..
ခဏနားလိုက်သည်မှာ.. ဝက်ဝံကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားခဲ့၏။
ဟဲ..ဟဲ..
ခြေရာတွေလျှင်.. ခြေရာအတိုင်းလိုက်၏။
၁၀
ဒီဘက်ကို..ပြေးတာ ပါကွ..

လစ်မှ..
၁၁

ဖြစ်ရလေ.. ကံတွက်ပြီကွယ်...
ကျုပ်..ဘယ်လိုမြေကျမယ်ဆိုတော့.. ဟီး..ဟီး..
ကျွန်ုပ်ဓမ္မအောက်ကြားစာသက်ကို.. မကယ်နိုင်တော့
ဘုရားလား.. ဘုရား.. အိ..ဟီး..ဟီး..
ဟာ.. ဘာရှု့နိုသာ
ဓမ္မပါ.. မေသားမှုန်ရှိယ်
မမမှုန်.. သတိ
ထား.ပါနော်...
… …

ဦးတွတ်ပြီ.. ချည်မျှင်မျှကြင်တဲ့ ဆုံးပါးသွားရတာကို.. ငါတင်မက.. တစ်ရွာလုံးကလည်း.. ယူကြုံးမရ ဖြစ်ရပါတယ်ကွာ.. ရှီ... ရှီ....
ငါ့အတွက်..လက်မောင်းတစ်ဖက်ပြတ်တာဖြစ်သလို ရွာအတွက်လည်း.. ဖြည့်မပေးနိုင်တဲ့..ဆုံး..ရှုံး မှုကြီးပါပဲ..
ဆေးမှူးလေး ကိုနေမျိုး ခမျာ လည်း.. နေ့မကြည့်.. ညမကြည့် ကြိုးစားပြီး ကုသရှာလေးတာ ပါလေ..
လူဆိုတာ..သေမျိုး တွေဆိုတော့..သေကံ ရောက်လို့သွားကြရမှာပဲ..ဒီတော့..ပူဆွေး တာလည်း ပူဆွေး...
ဟင်း..
၁၄

သူကြီး -
၁၅

ဘုကြီး .. ဘုကြီး
မဲသမား တင်းရွေ့တို့ ခြံဝမှာ
ဂျစ်သီရိစ် သိကျူပါနေတယ်ဗျ..
ဟိုက်..
ဝါဒီ ကောင်တွေ
ဒေါ်လိုက်ရမယ်..
တင်ရွှေ .. မင်းတို့ပါကက
ကာယကိုလိုက်ကွာ..
ဒီမှာ.. သေတဲ့လူတော်စေ သက်တွေကတော
ပုပ္ပဒေး ဒေး ရှိသေးတယ်.. မင်း
တို့က.. မြိုက်ဖို့ လုပ်နေကြပြီလား..
ဟာ.. ဟာ...
မဲဒါ.. ဘုကြီးအဝင်
လွဲနေတာပါ.. ကျွန်
တော်တို့က.. ကူညီဖို့
လာကြတာပါ...
ကျွန်တော်တို့က.. နာရေး အဖွဲ့ လေးဖွဲ့ထား
ပါတာ.. ဈေးသင်းနေမြဲကျပြီး.. ရက်လည်တဲ့အထိ
တာဝန်ယူပြီး.. အစတာ ဆုံး သန့်ရှင်းပြီး လုပ်ကိုင်ပေး
ပါတယ်..

good ...
၁၈

ဟင့်..ဟင့်..

အခန်း (၃) ကွန်ဝိဇ်၏ အိမ်တောင့်နတ်

ကျွန်ုပ်ပါလည်း ခြံဝမှကမန်း ကတန်းလှမ်း ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ကင်း မှ ထိန့်ထိန့်အောက် ရှဲဖဲရိုက်နေ ကြသော..တာဝိတို့ ကို.လှ သိုက်ကို တွေ့လိုက်ရ တော့သည် ။
“လက်” ကွ
ဟာ.. သွားပါပြီ “ဘူ” တဲ့..
မှိုးခမ်း မှိုး ခမ်း
ဟင်..
တယ်.. ငါ့ခြံဝမှာများ ခေါက်ခေါက်ကားကား ဖဲလာရိုက်နေရတယ်ကို တွေ့မယ်..တွေ့မယ်.. ပြွန်း..
ဒေါသဖြင့်..ခြံဝင်းထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်ရာ တံခါးခုံတန်း:မှာ ခလောက်ချွန်း:ခြင်း:ခံ လိုက်ရသဖြင့်..ကျွန်ုပ်ပါလည်း:ပင်လဲလိုက် ကျတော့သည်။
အိုး...
လူးလဲထပြီး:ကြည့်လိုက်သောအခါလည်း ဘယ်သူ့မှမတွေ့ရသဖြင့် ။
ဘယ်ကောင်လဲကွ.. ငါ့ကို..ပစ်တဲ့ကောင်ဟာ...
ငါပါကွ...

ဆေးပညာကုကြည့်လိုက်တော့ ရောဂါထဲကနတ်
ဆိုတဲ့ဆရာစားများနှင့်လှူတာဆိုယောက် ။
ခင်ဗျားက.. ဘယ်သူတုံး
ဘာလို့..ကျုပ်ကို ခေါင်းတွန်း
ရတာတုန်း..
ဒါက..ကိုယ်ဝေဒနာနတ်
မင်းကို..မဝင်စေချင်လို့
ခေါင်းတွန်းလိုက်တာ..
ရှင်းပလား..
ဘာမှ.. ကျုပ်မသိဘဲ..
ကျုပ်ဝင်တာ..ခင်ဗျားကဘာလို့
မဝင်စေချင်ရတာတုန်း..
ဘာလို့..မဝင်ရစေချင်ရတာတုန်းဆိုတော့
မင်းက..နာနာဘာဝမဖြစ်ချင်သေးလို့ပဲ
ရှင်းပလား..
ဟယ်...
ဘာ..ဘာ..
ကျုပ်က..နာနာ
ဘာဝ..ပဲဝင်
လား..

မင်းက..သေသွားပြီ..လူမမှတ်တော့ဘူး
ဘာမှ...
ကျုပ်က-ဘာကြောင့်သေရမှာတုံး
မင်း မမှတ်မိဘူးလား
သေသွားခဲ့တာလေကွာ...
ခက်တာပဲကောင်ပါလား..မင်းသေမသေ
ကြည့်လိုက်-
သူပြောမှပဲ..
ကျုပ်ရဲ့ခေါင်းတလားကြီး ။
၂၄

ဒါ..ဒါဆို.. ကျုပ်က..သေ.. သေခဲ့ပြီပေါ့...
မှန်တာပေါ့.. ဒါကြောင့်..မင်းရဲ့... ဦးနှောက်က..အလုပ်မလုပ်နိုင် တော့ဘူး..ရှင်းပလား..
ဒါ..ဒါဆို..ကျုပ်က ဘယ်မှာနေရမှာတုန်း....
ဒါတော့.. မသိ.. မင်း.. စာသူဂုဏ်ကယ်ဘုံကို သွားရမယ်..ရှင်းပလား..
စာသူဂုဏ်ကယ်ဘုံ...
ဟို.. ဟို.. စာသူဂုဏ်ကယ်ဘုံဆိုတာ.. နတ်ဘုံလား..ဟင်...
ဟိုး... မင်းလို လူဆိုးကို..နတ်ဘုံမှာ ထားလား...
စာသူဂုဏ်ကယ်ဘုံမှာ..မင်းကို စိစစ်ပြီး ဘယ်ဘုံကိုသွားရမယ်ဆိုတာ..စာသူဂုဏ်ကယ်နတ် မင်းကြီးက ဆုံးဖြတ်ပေးမယ်.. ရှင်းပလား..
ငါတို့ဘုံ တော့ လာခဲ့ချေ..
၂၆

ဒါ...ဒါဟာ...သေသွားပြီတဲ့...
ဒါ...ဒါဟာ...လူမဟုတ်တော့ဘူးတဲ့
ဒါ...ဒါဟာ...နာနာဘာဝဖြစ်သွားပြီတဲ့...
ဟုတ်...ဟုတ် ပါတယ်...

မကြာလိုက်..ရွာကြီးတစ်ရွာသို့
ဘွားခနဲရောက်သွားကြပြီ။
အဲ..တို့ဆီက..ရွာတွေလိုပဲ..
၂၈

ကျွန်ုပ်ကို .. နေ့စဉ်ချပေးသောတာဝန်တွင် .. လူ ၃ ဦးကို တွေ့ရှိကြရ၏။ ထိုအထဲမှ လူ ၁ ဦးသည် ကျွန်ုပ်ကိုသေချာ မှတ်ကြည့်ရှုနေခြင်းမှ ပြုံးရွှင်သွားသလားပြီး ။..
ဆံမျှား..ကိုတွေ့တာပဲ မဟုတ်လား...
ဟုတ်ပါတယ်..
၂၈
ကျုပ်ကိုမမှတ်မိဘူးလား 'သာဓိုး' လေ.. ကျွန်ုပ်သောကြောင့် ဆံမျှားမီးမှ လေးမျှင် အုံယူခဲ့ခြင်း..

ဟိုး.. မှတ်မိပြီ .. မှတ်မိပြီ.. ကုန်းဘောင်
မဟုတ်ပါ..မဟုတ်ပါ
ဘယ်လိုမှားလဲ.. ဟင်..

မှတ်တယ်...ကိုတုတ်ပြီ... အခု..ကျုပ်တို့က...သူတို့မိန်းမနဲ့ ရက်ကို..ဆောင်ရွက်နေကြရတာ.. တစ်ခုတော့ရှိတယ်ပေါ့..
ဘယ်ကိုမှ မှိုင့်မို့..မလှိုသေးတဲ့လူ ဒေ ကိုတော့ပေးတော့မယ်..ဒီည့ပဲသွားမယ်.. နေမိုးချုပ်တော့..မယူဘူးပေါ့ဗျာ.. ဒါနဲ့..ခင်ဗျားမိုက်ပဲ ဖြစ်သွားလား
အေးဗျာ...
အာဃကို တော့ရှိသား ဒါနဲ့..ဘာစားရမှာလဲ..
ဘာလေ. ဒါဆို ..ပွဲဆဲသွားကြမယ်..
ဒီလိုဖြင့်..ကျုပ်တို့လည်း ရွာလယ်လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြ၊ အမှူး၊ မြို့အကောင်ကြီးကိုဆွဲသွားသောသူကြီးဘယ်တစ်ယောက်ကိုတွေ့ရှိကြရသဖြင့်
ဒါ.ဘာကောင်ကြီးလဲဗျ..

ထူးဆန်းပါ လေ..
မမကောင်းလို့ခေါ်တာပေါ့.. သူ့ကိုသတ်ပြီးစားကြတာလေ..
ကိုသာစံကား..တဲကြီးတစ်ခုသို့ခေါ်ဆောင်သွား၏။ တဲကြီး၏အတွင်း၌ကား လက်သီးဆုပ်ခန့်ရှိပြီး..အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော..အသားလုံးများကို ယူ၍ပြီး စားသောက်နေသူများကိုတွေ့ရှိရ၏။
ကိုသာစံက.. ကျွန်ုပ်အတွက် အသားလုံးတစ်လုံးယူလာပေး၏။
စားသောက်ပြီးသော်.. ရေတွင်းသို့သွား၍ ရေသောက်ကြ၏။

ဟင်း..ဟင်း..
ဟောဗျာ..
ဒီလိုဖြင့်.. ကျွန်ုပ်နှင့်ဦးသာ အေး.. စကားတပြော ပြောဖြင့်လမ်းလျှောက် လာကြစဉ်။
ပြေးဟေ့.... ပြေးဟ..ပြေးဟ..
၃၂

ကိုသာစိန်...
ကိုသာစိန်က...
၃၃

ဖရှောင်းမြန်၊ ဖပြေးမြန်၊ ဖပုန်းမြန်သူတို့ လွတ်ကြလေသလည်း။
မပြေးနိုင်..မလွှားနိုင်သူတို့မှာ ဘီလူး
တို့ရဲ့လက်ချက်ဖြင့် ဖမ်းဆီးခြင်းကိုခံကြရ
လေ၏။
ဒုံး....
၃၄
ဖမ်းပြီး .. ဘာလုပ်ကြမှာလဲဗျ
လူကုန်ကူးကြမလို့လား...
လူကုန်ကူး ခံရတာမှတော် သေးတာပေါ့ဗျာ..ခုဟာက စားမလို့လားဖမ်းကြတာမှ
ဗျာ...
ဒီကောင်တွေက
ကျွန်ုပ်တို့ကို

ဟုတ်တာပေါ့..
သူတို့က.. စစ်အင်အားကြီးတာပေါ့
ကြတာလေ..
ဒီက..

မဖြစ်ဘူး..လစ်မှ လစ်မှ...
ဘီလူးတို့လည်း.. မိုးပေါ်ပျံတက်ပြေးကြလေတော့၏ ။
မှန်းတို့သတိထားကြ ငါတို့ပြန်လာဦးမယ်...
၃၇

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားပြီမို့... အသူရကာယ်တွေကြီးကားပွဲမှန်း
သွားလာလှုပ်ရှားနေသကဲ့သို့ပြန်လည်ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ အသူရကာယ်တွေဆိုသော်
လည်း... ကျွန်ုပ်တို့လူသားများလို့ပုံ အတိုင်းဖြစ်နေတော့၏။
တစ်ခုသိရတယ်.. ဒီမှာ မိုးလင်းတာကို
မိုးချုပ်တာကို မရှိဘူး
ကိုတွတ်ပါရဲ့...
ထူးဆန်းပါပေ့
ဟော... တွတ်ပီ...

ဟာ....
ဦးဖိုးချိုကြီး..
ဟား...ဟား..

သိပြီ.. သိပြီ..
ဟား ... ဟား ...

သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာ ကျွတ်..ကျွတ်
သို့ဖြင့်..ကျွန်ုပ်လည်း..ဦးမိုးချိုကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြရာ၊
ဟယ်... ဦးရှာ..လူတွေ စုလို့ စုလို့နဲ့ ပါလား...ဘာလုပ်နေကြတာလဲဗျ...
မေဒင်မေးနေကြတာလား..

၄၂

ဟဲ..ဟဲ..
ပညာပါ..

ကြားတာပါလား
ဟား .. ဟား

၄၆

ဘုရားတစ်ဆူကိုတွင် ..ရေပြတ်ခါးဆောင်းကိုတွေ့လိုက်ရပြီး ရေပြင်ပေါ်တွင် လူတချို့ စုဝေး ထိုင်နေကြသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ။
ဒီလူတွေ ဘာလုပ်နေကြတာပါဗျ..
တရားအားထုတ် နေကြတာပေါ့..
ဟင်... ဒီမှာလည်း..တရား အားထုတ်တဲ့လူတွေ ရှိတာပလား
ဒီလိုဗျ.. ဒီလူတွေက ..ဂေါ်မွမ်းဘော်ဘွား မှာဆိုးလို့ ကုသိုလ်ရမှာကောင်းဆိုပြီး လုပ်နေကြတာ...
ငရဲကျမှာ..ကြောက် လို့ပါလေ..
ဒါပေမဲ့ဗျာ.. ဝသပြီးဆိုတာနဲ့..ကုသိုလ် ကပ္ပိယကို..အပ်လှူဖို့ ရှာတော့မှာလဲ...ဘာမှ မသင်တော့ဘူး
ကုသိုလ်ပဲဖြစ် တော့ဘူးပေါ့ ဆိုပါလား
ဟုတ်တယ်..
၄၇

ဘုရား.. ဘုရား
ဒါ- ဒါဆို..
မထင်..
၄၇
WELCOME

ကိုတွတ်ပီ..ဒါ..မြစ်ဆိပ်ပ
မိုဘကံကောင်းကို..ကူးလို့ရတယ်
မဉ်မှာ..ကူး တို့လှေ တွေလား
ကူးတို့လှေပေါ်တွင်..နတ်သုရကာယ
မြက်လှံတို့ကိုဆိုင်းက..ဆောင်တက်ကိုင်
ပြီး..စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသွေး၏။
ဒါဆို..မိုဘကံကောင်း
သွားကြည့်ရအောင်
လေ..
မရဘူး..ကိုတွတ်ပီ..မိုဘကံကောင်းကိုသွားဖို့
ယမမင်းကြီး နဲ့ ရေသူရကာယမင်းကြီး ခွင့်ပြုတံဆိပ်
ပါမှ ရတာ..
၅၀

ဟိုဘက်ကမ်းမှာ.. ဘာရှိလို့လဲ..
သူခချမ်းသာဆိုတဲ့ ရွာကြီးရှိတယ်..
ဒီရွာကြီးမှာ နေကြတဲ့ လူတွေဟာ.. ကုသိုလ်တရားများ များပြီး နတ်ပြည်ကို သွားကြမယ့် သူတွေနေကြတာပေါ့..
ဪ.. အေးဒါ..
သေးပြီး.. ကုသိုလ်တရားတွေ ခံသူတွေကို ရွေးပြီး သူခ ချမ်းသာရွာကြီး ပို့ပေး တာပေါ့လေ..
ဒီဘက်ကလူတွေကိုလည်း ပြုစုစစ်ပြီး တချို့ နတ်ပြည်.. တချို့ လူ့ပြည်ပြန်ပို့ တာပေါ့လေ..
ဒီမှာက..
ဘုန်းကြီးကျောင်းမရှိဘူး.. ဒါ ပေမဲ့ လူတွေမရှိဘူး လေမှာ..
ကောင်းလိုက်တာ ဗျာ..
၅၁

သွားချင်လိုက်တာဗျာ..
နေဦး... ဒါပေမယ့်... ဆရာ
ကိုသာဇော... ကျုပ်တို့ပိုက်ကွက်
ကမ်းကိုရောက်ပြီးရင်ဆက်..
ဟာ... ဘာမြင်လို့
ဖြစ်မှာလဲ..
ဟင်း...
၅၂

ဟဲ့ဒီတစ်ခေါက်ကိုမင်းချပါပြီ၊ သူ့ကူးတို့လှေနဲ့...ကူးကြမှာပေါ့..
ထိုအခိုက်...လှည်ကာဝဦးမှာ..ဝမ်းသာအားရဖြင့်ကူးတို့ဆိပ်သို့ပြေးချလာပြီး...
ဟို... ကူးတို့ဆရာကြီး ဟိုဘက်ကမ်းသွားချင်လို့ဗျာ..
၅၃

နှစ်ခုလုံး ပါပါတယ်မျာ.. ဦးမှာ..
ဗျာ?...
သို့ဖြင့်..ကုလားမင်းကြီးလည်း..ထိုလူကို ကုလားတို့၏လှေပေါ်တင်ပြီး
ဆယ်လေးတစ်မှန်ချိန်ဖြင့် ထွက်သွားကြလေတော့၏

ဒါဆို..ဦးလူက..ကံထူးရှင်ပေါ့.. ပေါ့..ပေါ့..
ကျွန်ုပ်ပြောစကားပင်မဆုံးသေး ။ လူ (၃) ဦးမှာ ကမ်းနားသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းလာပြီး..မြစ်ထဲသို့ ခုန်ချ ကူးခတ်ကြလေတော့၏ ။
ဟာ... ဟိုလူတွေ.. တစ်ဖက်ကမ်းကို ရေကူးပြိုင်
၅၅
မကြာလိုက်.. မြစ်ရေမှာ.. လှိုင်းလုံးကြီးများ စတင် ဖြစ်လာပြီ ..ထိုလူများကို..ကမ်းသို့ပြန်ရိုက် ပို့လိုက်လေတော့၏ ။
မိမိသဘောဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းသို့.. သွားရန်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ကို..ကျွန်ုပ်လည်း.. ကောင်းစွာသဘော ပေါက်သွားရလေ တော့သည်ပါတကား ။
ဟင်း...

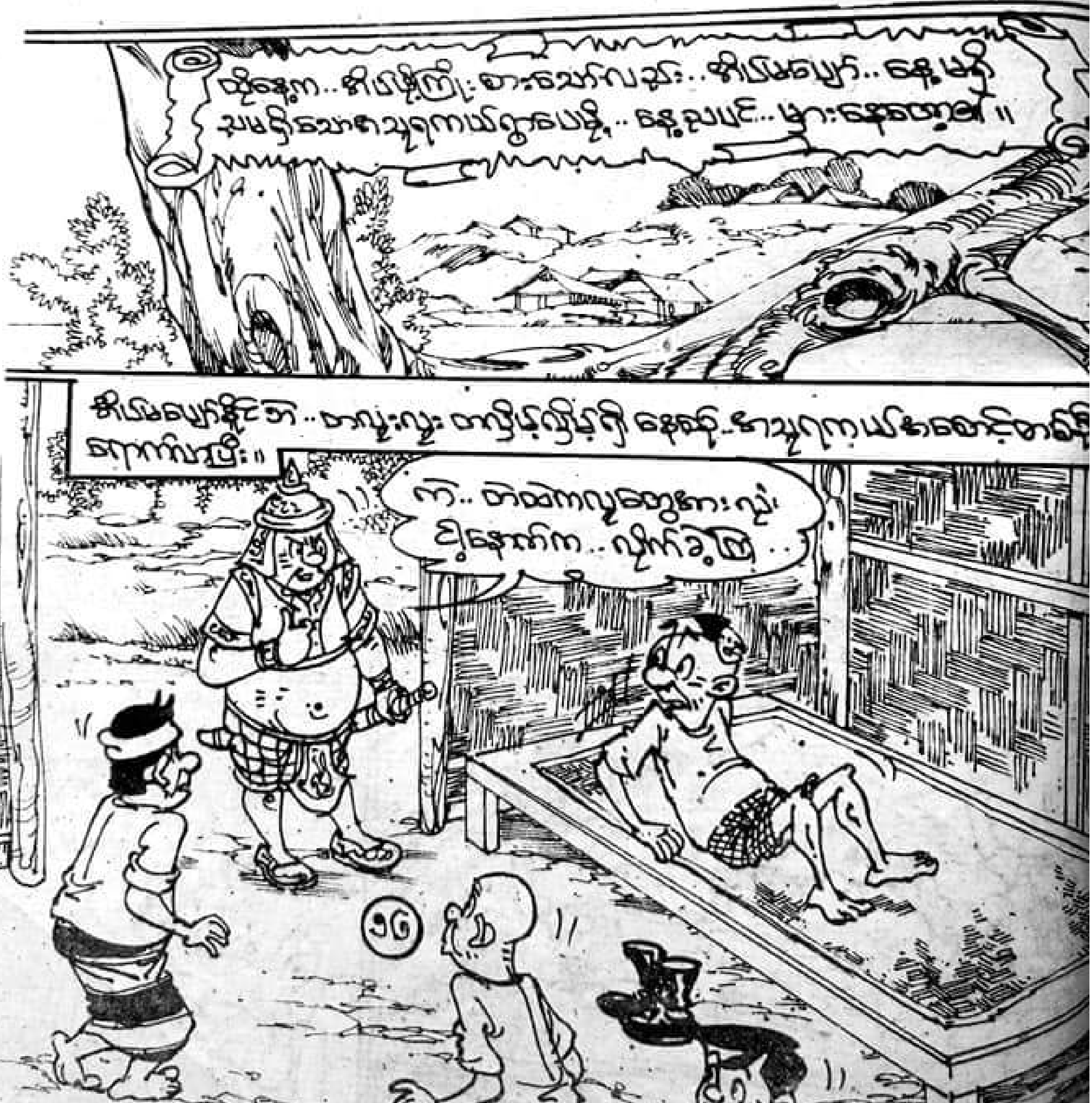
ထိုနေ့က..ဗိုလ်ဗိုက်ကြီး စားသောက်ပြီး..ဗိုလ်ပြမချော်..နေ့မရှိ
ညမရှိသောတသူကြီးကယ်ရွာပေါ်သို့..နေ့ညမပြင်..မျှားနေတော့၏ ။
ဗိုလ်ပြမချော်နိုင်ဘဲ..တလူးလူး တလှိမ့်လှိမ့်ရှိနေစဉ်..ဓားသူကြီးကယ်မောင်တစ်ခို
ရောက်လာပြီး ။
ကဲ..တဲထဲကလူတွေအားလုံး ငါ့နောက်က..လိုက်ခဲ့ကြ..

သို့ဖြင့်..ဧသုဂုဏပါရွာသို့ ရောက်နေသော..ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး မှူးခေါင်းဆောင်၏
ဆောင်ရာနောက်သို့ စီတန်းလိုက်ခဲ့ရင်း..ပြာသာဒ်ကြီး တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။
ထိုထဲရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား စီတန်း ရပ်စေသည်။
နာမည်ခေါ်ခံရတဲ့လူ ထွက်မယ်.. ဝေါက်တာ ယနေ့နော..
ပထမဦးဆုံး တစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်ပြီး ဧသုဂုဏမှူးကြီးရှိရာ နန်းဆောင်သို့ ပို့လိုက်၏ ။
ဘုရား... ဘုရား...
ကြာမြင့်တစ်ယာမ်ခန့်အကြာတွင် ထိုလူမှာ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ပြန်ထွက် လာသည်။
ဟီး.. !
ဟီး..
၅၇

မှတ်ပြီ.. မင်းကိုပြည်ကလက်မခံဘူး..ဒီတော့ ကူးတို့ဆိပ်သွားပြီး ဟိုဘက်ကမ်းကူးပေတော့..
ရှင်ဘုရင့်စကားဆုံးသည်နှင့် ဒုဂ္ဂုလသည် ထမင်းသာကြီး ရှင်ကာဆူနှင့်ပေါက်ကာ ကူးတို့ဆိပ်ဘက်သို့ပြေးလေ တော့၏။
နောက်တစ်ခါလာလို့ကတော့.. ကပ်မြင်ဦး ရွာက မြင်တွေ့..
မိုးတွေးဆိုသူကား.. ပြေးမြဲပြေးလေ၏.. ကြုံမြင့်နားရှ သိသို့ပင် သွားလေ၏။
ကျွန်းတစ်ခုသာ ညက်မှုကြောသော်လည်း ပြန်မထွက်လာသဖြင့်ဆောင်လည်း မျက်နှာမဲ့ကာနားဆီး ဝင်သို့ပင်လိုက် သွားလေ၏။
ကြည့်ပါက တော့
ရှုပြီဗြူပြီ ဟုတ်ပြီး..

ခေတ်နောက်ကြောင်း
ပြန်ရောက်လာပြီ။

ကိုယ့်ရွာမှ လူများကကား တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဟဲ့ဒီ့ကျွေးချော..ကျွန်ုပ်ပြီမှာ ဆောက်တာသိက္ခာမရ ဖြစ်ရတော့သည်သာ ။
ဆေဒင်ဆရာ မိုးပေါ့ဆေဒင့် Go to hell..
ဦ..ဦးလူဝီး ငါ..ရော ကျုပ်မှာ နှိပ်ပါ.. ထွက်မပြီး..ရှင့် ကောင်း.. ကောင်းမှာ သီး...
မိတ်ဆွေ..ဒီတဲ့ ချစ်ကြည်နေစဉ်..ကျွန်ုပ်မြို့နိုး မှ..လူတစ်ယောက်က...
ကျုပ်က.. ကားပိုင်ဆောင်ရွာက ချစ်တီး ဆိုတာပါ..
ကျုပ်ကလူပါက အခွင့်မသင့်..လူတိုက်တယ် လူသတ်တယ်..လူ့ဘဝထဲက သေရမှာမကြောက်တဲ့ကောင်ဘဲ

ကျုပ်ကတော့ပြေးမှာပဲ..ခင်ဗျားတို့ရော....
ဒါဆို..ကျုပ်တို့လည်း ပြေးမှာပေါ့...
ကောင်းပြီ.. ဒါဆိုရင် စာဆောင်တွေကို ကျုပ်တို့ ကြိတ်နေတုန်း..ခင်ဗျားတို့ ပြေးကြ ပေတော့..
ဖောင်း

ဗလစင့်နှစ်ဦး လဲကျသွားသည်နှင့် စပြေးမည့်သူများကား သုတ်ခနဲ ပြေးကြတော့၏ ။
ကြောင်တက်တက်ဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်ကို ချစ်တီးက လက်ဆွဲပြေးသည်မို့ ကျွန်ုပ်လည်း ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ပါသွားတော့၏ ။
ဟော့... ရွာကလူတွေ ဆေးဦးတည့်ရာ လျှောက်ပြေး မနေကြနဲ့... ကျုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြ..
၆၂
ပြင်.. ကျွန်ုပ်တို့သူ့ဆိုက်လည်း ချစ်တီး ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့်.. တောနက်ထဲသို့ ပြေးဝင်ကြတော့သည်ပေသာ ။

ဒီမှာ..ခဏနားကြမယ်ဗျို့..

Fool!!

သမုဒ္ဒရာကိုသာ..ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ရင် လူတွေနေတဲ့ရပ်ရွာကို ပြန်ရောက်သွားမယ်တဲ့..
အဲဒီလိုရောက်ရင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ပြီး
ဒါပေမဲ့..သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ကျော်ဖို့ဆိုတာက မလွယ်ဘူးတဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်..ကျုပ်ကတော့..စွန့်စားဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ.. ခင်ဗျားတို့ရော..
လိုက်ပြီးသားပေါ့ကွာ
ပုတ်ပါ..
၆၅

သို့ဖြင့်.. ကျွန်ုပ်တို့လည်း.. ခရီးဆက်နှင်ခဲ့ကြရာ..
ကမ်းခြေသို့ရောက်ခဲ့ကြလေတော့၏ ။
အပြာကျယ်ကြီးသော..လှိုင်းမကြီး..ကမ်းမကြီး.., သမုဒ္ဒရာကြီးကိုတွေ့ရသည့်အခါ
ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည့်ခရီးကိုလည်းမေ့သွားကြလေတော့၏။ ဆိုသော်လည်း
ခေါင်းထက်..သည်ဦးမြင်နက်တော့ပြီ ..မယုံရပါလော ။
ကဲ...
ကျုပ်တို့..ဒီမှာ
စခန်းချမယ်..
အနားယူမယ်..ပြီးမှ
စားသောက်ပြီးတော့
မြို့ထဲကိုသွားကြမယ်..
၆၆

ကျွန်ုပ်တို့လည်း..သင်္ကြာ..သင်္ကြာ ဟုခေါ်ရင်း ရှာဖွေနေကြသည်။
ဟာ...ကောင်းကင်မှာ ဘာမှမသိဘူး ဆိုတော့..
ရှာကြည့်ကြဦး ကောင်းကင်မှာမရှိ..
ကျွန်ုပ်တို့လည်း ..ကားပျက်ကျရာ တောအုပ်ဆီမှ ပြန်ပြီး ... ကြံတွေ့ခဲ့ကြ... ဘီလူးနှစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး သူတို့နှင့်အတူ ... တစ်ဦးကိုပါ တွေ့လိုက်ရ၏။
ဟိုတွေ့..စားသားမစားရတာ ကြာပြီနော်-ဟဲ-ဟဲ-
ပျော်ပ..ပျော်ပ..
၆၇

မှန်ပါ..မှန်ပါ
လူသားတွေရယ် နာသူရကာယသားတွေ ဆို..ဦးလက်ချုပ်ကြီးတွေ မြားနေကြတာ... နေ့စေတာ..ရှာဖွေကာ ပြီး..ခါတကြိမ် ရမယ်..
မပြောနဲ့ကြားတယ် ဝါး..ပြီကွာ..
ဝါးကွ..
အာ..ဟု..
နောက်နေ့ကို..တာဆိုတာဆိုကြီး မှန်သညီနိုး... ဘီလူးလည်း မျှော်ကုန်ကြီးသဲ
ကျုပ်တို့ဘီလူးကို မိုးချလွှတ်ပါ..

ဟား..ဟား
So ..
This is Love

ပြန်ရှာပေးလို့ မဖြစ်သေးဘူး-
ငါတို့သတင်းကို
ဘယ်သူမှမသိစေချင်ဘူး
မင်း..ပြန်ပို့ပေးပြီ
ဟုတ်ပြီလား..

ဒီလို..သစ်ပင်းတွေခုတ်တဲ့.. မီးတွေလည်းရှို့နေပြီဆိုတော့ သူနေရမှ..၂ရက်..၃ရက် လောက်..တောင်ခံနိုင်ပြီးတော့ ပြန်ဖို့မှာပါ..
တောက်.. ဒီကောင်ကြီး ပါရွှင်း လိုက်ရမှာ..သူ့ရှုတွေဆီ..သွား ပြန်ပို့ပြန်တော်တယ်..

သို့ဖြစ်၍..ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤ လည်း..သစ်ပင်ခုတ်သူက ဆက်..သစ်သီးများရှာသူက ရှာဖြင့်ကျေးပါရှာပြေးသွားကြ လေတော့၏။
...သစ်ပင်ခုတ်ရာတွင် ...များ ရလိုက်သည်တို့.. ခရီးတွင်သလို..မောင်မှဲ့တစ်ယောက် (၂) ယောက် ပါလာသဖြင့်-ဘိုးကြီးရက်တွဲ..ကမ္ဘာ..မှ မှာကာနှင့်အသင့်ဆိုသလိုဖြစ်နေတော့ချေ၏။
သစ်ပင်လဲပြီးနော်..
သစ်သားကြီးပေါ့..
ကာလုပြန်သွားကာ၍..သစ်သီးများကိုစားနေစဉ် ဆိုတိုင်း..ကျွန်ုပ်တို့ ဦးကြီးဦးကြီးကြီးပြင့်ရောက်လာပြီး။
ဦး..တွေ့တာပြီကို မပြောရဘူးလို့..
မပြောလေကွာ..
ဒါင်း ။..
လူ ဘာ တွေနေကြ..ဆို
ဖိုက်ရှိ ပါသိတယ်..
မြန်းမ မှုဖိတ်မဝင်
စားခဲ့ဘူး..
(၇၂)

ဗု..ဒီအသုဂုဏ်ပယ်..မိန်းကလေးကို
တွေ့မှ..ကျုပ်ရင်ထဲမှာတွေ..ဘာဖြစ်ဖြစ်
နေလဲ..မသိတော့ဘူးဗျာ..
သူ့ဇာတ်ကြောင်းကလွဲပြီး
တခြားဘာကိုမှ စိတ်ပါဝင်စားလို့
မရဘူး ဖြစ်နေတာပဲ..ဆရာ
ဘာဖြစ်တာလဲ..ဟင်...
လူပျိုကြီး မောင်ကြီး၏ ရှေ့အောင်နာနာ စာသံကြောင့် ရယ်ချင်ပက်ကျ ဖြစ်မိသော
ဆရာ..တကယ့်ခံစားမှုဖြင့်ပြောနေသည်ကို ။
ဘာဖြစ်ရမလဲ
မောင်ရယ်.. အဲဒါ..
ချစ် ... ချစ်
ချစ်မိပါကွ..
ဒီ.. ဒီဆို ..ကျုပ်က..သူ့ကို..
ချစ်..ချစ်နေပြီပေါ့နော်..
ဒါပေါ့ကွ..
ဒီ.. ဒီဆို.. ကျုပ်..တယ်...
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ..ဟင်..
သုံးပါ..
မောင်ချစ်တို့ရာ..

၇၄

ဗျို့... ဦးဘွတ်ချိ..
လာပြန်ပြီ..
ဟိုး..ဟိုး..ဦးဘွတ်ချိ ဦးဘွတ်ချိ ဟိုး ဟိုး
ဟား..ဟား..ဟား..

ဟုတ်တယ်..ငါ့မှာရက်ပေါင်း ၆၀ ခံရပြီး ဗိုင်း သက်တမ်းက တစ်ရာ ကျော် ရှည်ရှည်သွားတော့တဲ့..ဒေါနဲ ဘုရားပွဲမှ ကျွန်တော်မှာတဲ့မျှ..
ဆိုင်တင်းတော့ နားလည် မလည်မသိ ။ သူပြော တာနား ထောင်ရင်း ကျွန်ုပ်မှာ အာရုံနား မလည်နိုင်တော့ ။
ဒီကိစ္စတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးမယ်.. ဘိုး...
ကဲ..သွားပါတော့ကွ ဒါနဲ့...သူ့ဇာတ်တွေကမှုန်းကို အသာကျရှို့ ယူခဲ့ပြီးရင် ကပေါ်ဖြိုလုပ်မှာပါ..
ရှင်...
ကျွန်ုပ်လည်း...သူတို့အသူ့ဂုဏ်ကို ကောက်ပြီး လှူဘဝက နဖြစ်တွေကို ငါ့မနေးကြီး ဆီမှာ ထိုခံပြီ. တော့ နှစ်ပေါင်း ယောင်ဆောင်း ချို..နေခဲ့ သည်ဆိုတဲ့..ငါ့မှာတစ်ကြည်ဆ အရှုကယ်ဘုံ သား တစ်ကြည့်စေ ဘွား ရှာပေါ့မျှာ ...

ဒါဆို.. မင်းကြိုက်တဲ့
ဟင်း..
၇၉

ခင်ဗျားတို့ပဲ.. သွားကြပါတော့
ကျုပ်.. မလိုက်တော့ဘူး..
မလိုက်တော့ပေမဲ့.. ကျုပ်

ထိုး ငါးမျှားနှင့်ဆိုး၍ရသလောက်ဆိုးရင်း ဖောင်လည်း
သမုဒ္ဒရာရေပြင်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ယခုမှ
ရေပြင်ကျယ်ကြီးအတိုင်း မျှော်လိုက်ရုံသာရှိတော့သည်မို့
ကျွန်ုပ်တို့လည်း အားယားကုန်ကြလေပြီ ။
ကဲ.. ဥချိန်ကာလပြီး
ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင်ဆိုးတော့ပြီ
အာဟာရတွေမနေနဲ့.. ငါးမနေနဲ့တော့.. အချိန်
ကုန်မှန်းမသိအောင်..ကျုပ်တို့ကတော့ဖဲကိုင်း
ဆိုကြမို့ ...
၈၂

ဦးဘတုတ်ပါရော..
ကျုပ်တို့ရွာချင်းချင်း
မိတ်ဆက်ကြရင်
မကောင်းဘူးလား...
ကောင်းသားပဲ.. ဆိုး သွားချင်းတစ်ယောက်
နဲ့ကြောင်းတစ်ယောက်သိထားတော့.. ပိုကောင်း
တာပေါ့.. ခင်ဗျားကစပြော..
ကျုပ်နာမည်က ထွန်းအေး...
ငယ်ငယ်တုန်းက .. နွားသတ်တဲ့အလုပ်
ဝက်သတ်တဲ့အလုပ်-လုပ်ပါတယ်..
၈၃
မိန်းမရသွားတော့ ငွေပိုရအောင်.. သူခိုးအလုပ်လုပ်ပါတယ်။

မမိရင်တော့ သူခိုးပဲ..
မိသွားရင်တော့..
ကောင်းတာကို တစ်ခုမှ မရှိဘူး..
ဆရာများလည်း

ကျုပ်နာမည်က
မောင်မောက်..ကျုပ်ကတော့
သူများတွေလို..သတ်တာ
ဖြတ်တာတွေ..မလုပ်ဝံ့
ပေါင်းမှာ..တကယ်ကျွမ်း
လုပ်ခဲ့ပါဘူး..
ဟို... ဒါဆို
ခင်ဗျားက.. ဘာအလုပ်
လုပ်လို့..ဒီကိုရောက်
လာရတာလဲ..
ဆင်းခွေးတက်တွေ..မိန်းမတက်တွေ..ခိုးပြီး
ရောင်းစားခဲ့ ဂုဏ်ယူပါ..
ရောက်လာတာလေ..ဗျ..
ကောင်းမှာ..ခင်ဗျားကတော့
လေ့ကိုး...လျှို့ကာပေမယ့်သူပါ..
ဟား..ဟား..ဟား..
ကျုပ်နာမည်က..ဘထွေးမောင်..ကျုပ်ကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ဆိုပါတော့
မြေ့..ကကိုး..နာသုတေပယက်ရှင်ပြင်းနာမြဲလုပ်ပေးတဲ့
နေရာမှာ..နာမည်ကြီးပေါ့..
၈၅

ဒီလိုလေ ..
ဒါနဲ့...ဘာကိုစားရတာလဲ ဗျ...
၈၆

"ဝါးသတ်သတ် တည်ခင်းနေတဲ့ မျောက်ဦး နှောက်ကို ပေါ့မှ.. လူ တွေက တူနဲ့ ယှက်ခွင်းနဲ့ ခပ်..စားပြီး နတ်သုဒ်အရက် နဲ့မြည်းကြ တာပေါ့"
ကောင်းမှကောင်း.
ဦးနှောက် ကုန်သွားရင်.. ကျွန်တော့်မျောက်ကို ဥာဏ်ထုတ်ပြီး.. ဟင်းချက်ပေးရတာပေါ့မျာ..
ရက်စက်ပါပေ့ ကွယ်.
ဒီလိုကလည်းပဲကို မကြောက်မလန့်ဘဲ လုပ်ခဲ့တာပေါ့နော်..
ကျွန်တော်သေးတာပါမျာ.. ဝက်မကြီးကမွေးလို့ ဝက်ပေါက်ကလေးတွေ..၁လသား..၂လသားဆိုရင်

သံချွန်နဲ့..ထိုးထိုး
မီးတော့..မီးသွေးရဲရဲမှာ..
ကျွတ်ကျွတ်ရွနေအောင်ကင်..။
ဟ..ကျွဲသိုးပါကြီးလိုက်တာဗျာ..
ဒါကျွဲသိုးပါကြီးပေမဲ့
သိပ်စားလို့ကောင်းတာမျ..နူးနေပြီ
ကျွတ်ရွနေတာ...ရှယ်ပဲဟ..
များမြောက်ပါတယ်..ထင်တာပါပဲဗျာ..
ဆိုများလို့ကတော့..မချိမဆံ့သေသင့်ပါတယ်ဗျာ
ဟား...ဟား...ဟား..

ကျုပ်က..
ဟား.. ဟား..
ဟား..ဟား ဟား..
၈၉

တစ်နေ့တော့..ကျုပ်ဟာ ပညီ့တစ်ယောက်ရဲ့.. မိန်းမကို..သဘောကျမိခဲ့တာကိုး ။
ဂလု..
နံ့သြ:.. တာပညီက လက်မခံလို့ ကောင်ကိုသတ်ပြီး ကြံ့ခွေထုပ်.. ကောင်က..လက်ဦးမှုယူပြီး.. ထုသတ်လို့ ကျုပ်သေခဲ့ရတာပါ ..။
ဒေါက်ဂျုံက.. တော့.. မသေတကောင် ကို သူလိုက်မိ ပြီ..
ဗိုင်း..တွေ့နေကို..တစ္ဆေကို..ခင်ဗျားလည်း ငရဲပိုးမွှားလို့ ကမ္ဘာပျက်သုံးပါကို..ဟား..ဟား..ဟား!
ကဲ.. ဦးတွတ်ပီ ရဲ့အကြောင်း..လည်း ပြောပါဦးလေ..
ကျုပ်ကတော့..ဆွေတော်စွဲ..စွဲ..မရှိလှ ပါဘူးဗျာ..လယ်ယာလုပ်ငန်း..ရှိလည်း တမြမရှိ ဆင်းရဲသော..ဘက်ကလား..မှ..လည်း..ငွေ မရှိ..
ဒါဆောင်း..ယှူမယ် မိန်းမရှိသေးသကိုး ဟား..ဟား..ဟား

ဟား .. ဟား .. ဟား..
၉၁

ကုလား..
၃ ကောင်ကြီး..
ပြား ..ပြား
ပြား..
ဖောင်း..
ဟာ..ဟာ..
ပုဇွန်..ပုဇွန်..ကဲ..ငွေရှာလှည့်

ကျွန်ုပ်ပါလည်း..အကျိုးမပြောတော့။ခပ်ဆိုးဆိုးလူ
မိုက်များကိုကျွန်ုပ်မည်သို့ပြောဆုံးတော့မည်နည်း။
ဩဆို.. ဦးတွာပါလည်း ပါရမယ် လားတော:..
ပေါက်း..
ဝါဟု..
သို့ဖြင့်..ကျွန်ုပ်တို့မှောက် တလေးကားစံပြောကျယ် လှသည့်ကမ်းခြေမြင်ကွင်းမှ မြင်သာနှင့်ရှာဖွဲတွင် ရေစီး ကြောင်းစတိုင်အမျှ နေ သောမှာ။
တော်သေးတာပေါ့ လှိုင်းလေပြီမနေလို့ မပေါ်တက်ဦး မကွယ် ဘူး
ဦးတွတ်ပါကလဲ များ.. လှိုင်းကြီးလေပေတွေနဲ့ ခေါင်းမှုက်သွားလည်း..ဘာမှရေးလဲမျှ.. သေရုံးကပြီးမရှိဘူး ခဲား..ဟား...
မနေသော်တုန်းကလည်း မှိုက်ခဲ့သည်။ သေပြီးတော့ လည်း..မှိုက်ဆဲ..ထိုကျွန်ုပ် မှာစားတော့မည့်လူတစ်ဦး ပါတည်း။
အမေဆိုးပေါ့လေ..

ကျွန်ုပ်.. တို့ကမ်းမှ ခွါခဲ့ကြသည်မှာ... ခန့်မှန်းဆခြင်းအားဖြင့်
ထမင်းဆိုး (၄) ရက်ချက်ခန့်ရှိပေလောက်ချေပြီ။ ပြီးခဲ့သော
ဖြစ်ရှိသည့်ညမိုးလဝင်းသိန်းကာသော့ချော့မျှော့ချော့ဆဲပဲဟုပင် ဆိုရပေချိမ့်။
မကြာလိုက် ။
ကောင်းကင်တွင်
ငှက်တစ်စုပေ
ပေါ်လာပြီး ...
ကျွန်ုပ်တို့ မေ့လေငါး
တွင်းလှုပ်ရှားပြီး
ဖောင်သွေးကိုတွေ့..
လိုက်ရ၏ ။
၉၃

အော်ပွဲစံတွေက..လင်းတလို လိုနဲ့ အုပ်သိမ်း
တွေကသည်..ဂန္ဓာ အုပ်
သိမ်းလိုပါဘော်...
မဟုတ်ပ..တစ်ကောင်
တစ်ကောင်..လူ့ကလွှာ
လောက်ရှိမယ်မထင်ဘူး!
ဒီကောင်တွေ..ဗိုက်ကို
ဂရုမစိုက်ချင်လို့ မျှားမှားမသိဘူး
ဒိုကျော - ဂရုမှုလာရင် ပြန်သောင်ကြလို့ပဲ..
ကျွန်ုပ်တို့လည်း..ဂုဏ်ကလပ်
နက်စွာကိုင်ပြီး..ငှက်များ၏
ဝေဆိုကနေကို မေးဒိုကြည့်ကြ
ပါ၏ သို့သော်ငှက်များကားရုန်
ကြမ်းသည့်ပုံမပေါ်ကာ..ဝဲပျံက
သာနေကြသည်။
၉၈

ငှက်နှံ့ပါက..ရှိနိုးမည့်ပုံမပေါ်သဖြင့်..ကျွန်ုပ်တို့လည်းဆက်လက်သွားကြစဉ်...
ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောနှင့် ၁၀ (၁၀၀) ကျော်ခန့်အကွာ၌..ဝဲကတော့ကြီးများ
ပေါ်လာချေ၏။
ဟာ..ရှေ့မှာဝဲကတော့ကြီးတွေပေါ့...
ခဏအကြာတွင် ဝဲကတော့ကြီးများ၏အလယ်မှနဂါးခေါင်းပုံနှင့်လှေများထွက်ပေါ်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသတည်း။
မကြာခင်..လှေများသည်ပြင်ပေါ်သို့ရောက်လာပြီး..လှေများပေါ်တွင်နဂါးပုံခေါင်း
စောင်းများဖြင့်..နဂါးစစ်သည်များကိုပါတွေ့လိုက်ရလေ၏။

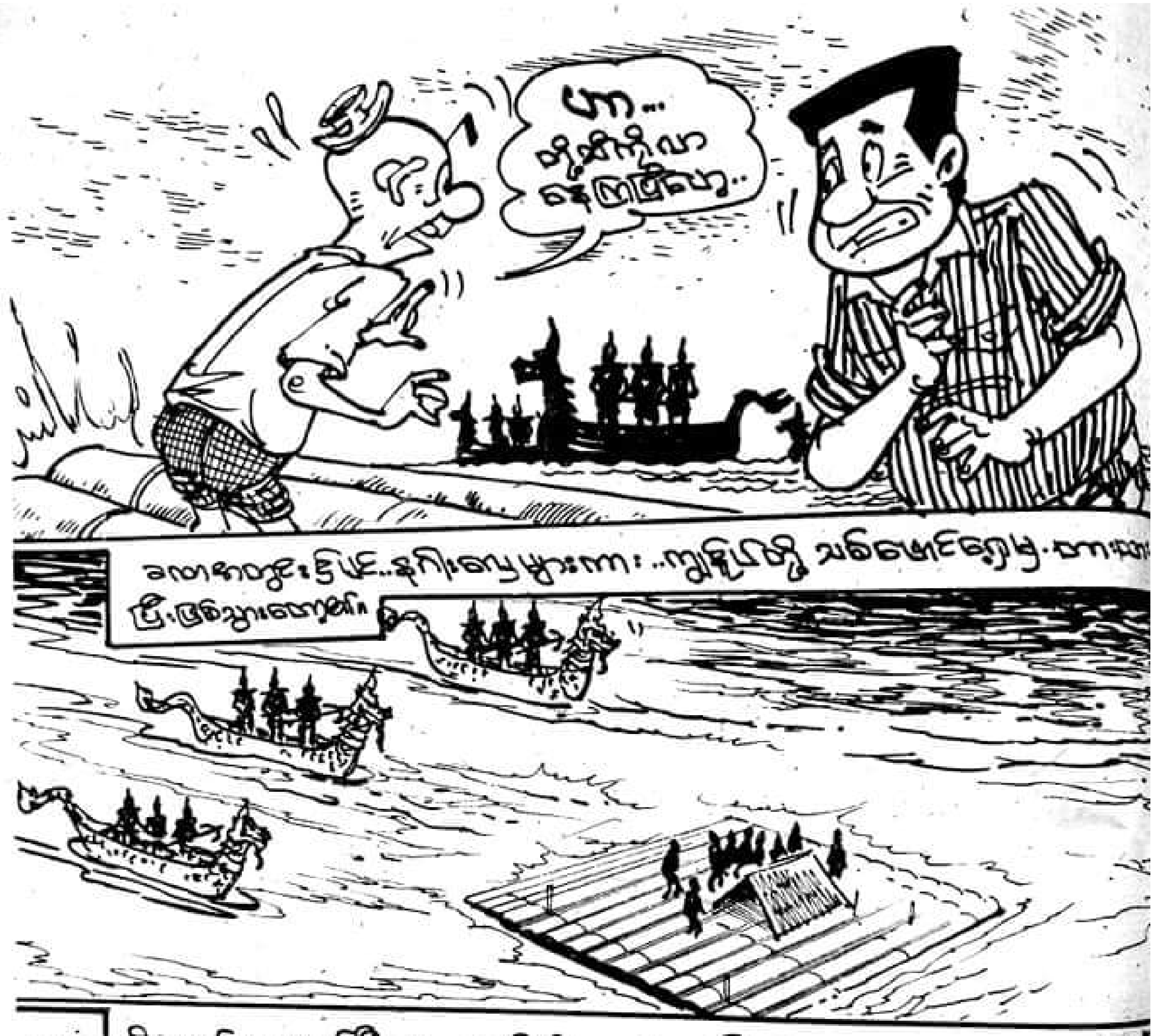
ဟာ... ဒို့ဆီကိုလာ နေကြပြီဗျ..
ခလာနာတွင်း၌ပင်..နဂါးလှေများကား..ကျွန်ုပ်တို့ သစ်ဖောင်ရှေ့မှ..ဘားဘား
ပြီး..ဖြစ်သွားတော့၏။
ထို့နောက်..လှေတစီးက ..ရှေ့သို့တိုးထွက်လာပြီး၊ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသူ့ထံ
မှ ဆုံသကာသို့ဖြိုး ... ။
ဟိုး.. ကာသင်ဘုံ..ပိုညာနိုလှူသားတို့...

ထိုက်ပါပေသည်၊ လျော်ပါပေသည်ဆို၍ .. ငရဲသားနွားဦးခေါင်းက .. လူတစ်ဦးကို ဇက်လုံး ညှပ်ပြီး ဆောက်ဆောက်ဆူနေသည့် ဆီပူဒယ်ကြီးထဲ ပစ်ချသည်ကို မြင်လိုက်ရလေရာ .. ကျွန်ုပ်တို့မှာ .. ချွေးမျက်ရည်များ ပြိုင်ကျသွားကြရတော့၏ ။
ဗွမ်း
ထိုမှကျော်လွန်လာခဲ့ရာ .. ပွက်ပွက်ဆူနေသော ကြေးဒယ်ကြီးတစ်ခုနားသို့ ရောက်လာကြ၏ ။
ကျွန်ုပ် ယမမင်းရှေ့ရောက်သောအခါက.. တင်မေမင်းကို လက်ညှိုးထိုးလျှက်ပြီး..
တင်မောင် ... သင်ရဲ့လူ့ဘဝ အတွင်းက အပြစ်တွေက .. ကြီးလှ၏ ယခု .. သင်မှာ .. ကျွဲဆီ သံအိုးကြီးထဲ .. နှစ် (၁၀၀) ကျခံ ရမယ် ..
ဘုရား...
ဟဲ...

ထို့နောက်..ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောငယ်အား ကြိုးများဖြင့် ပစ်ကျ၍ဆွဲခေါ်ရန်ကြိုးစား ကြလေတော့သည်။
ဒုတ်...
ဒုတ်..
ဦးတွတ်ပီရေ..လိုက်သွားလည်း.. ငရဲ. ကျမှာပဲ... ငရဲအိုးထဲ နှစ်ဘယ်လောက်ကြာ ဆက်နေရမှန်းမသိဘူး.. ဒီတော့..
ကျုပ်တော့..မလိုက်ဘူး ခုန်ချမယ်ဗျို့...သွားပြီ...
ဗွမ်း။
ချမ်းလှကြီး..ရေထဲခုန်ချသွားသည်ကို မြင်လိုက်သော.. မြင့်ဦးကလည်း ရေထဲ ခုန်ဆင်းသွားပြန်လေ၏။
ကျုပ်လည်း လိုက်မယ်ဗျို့...

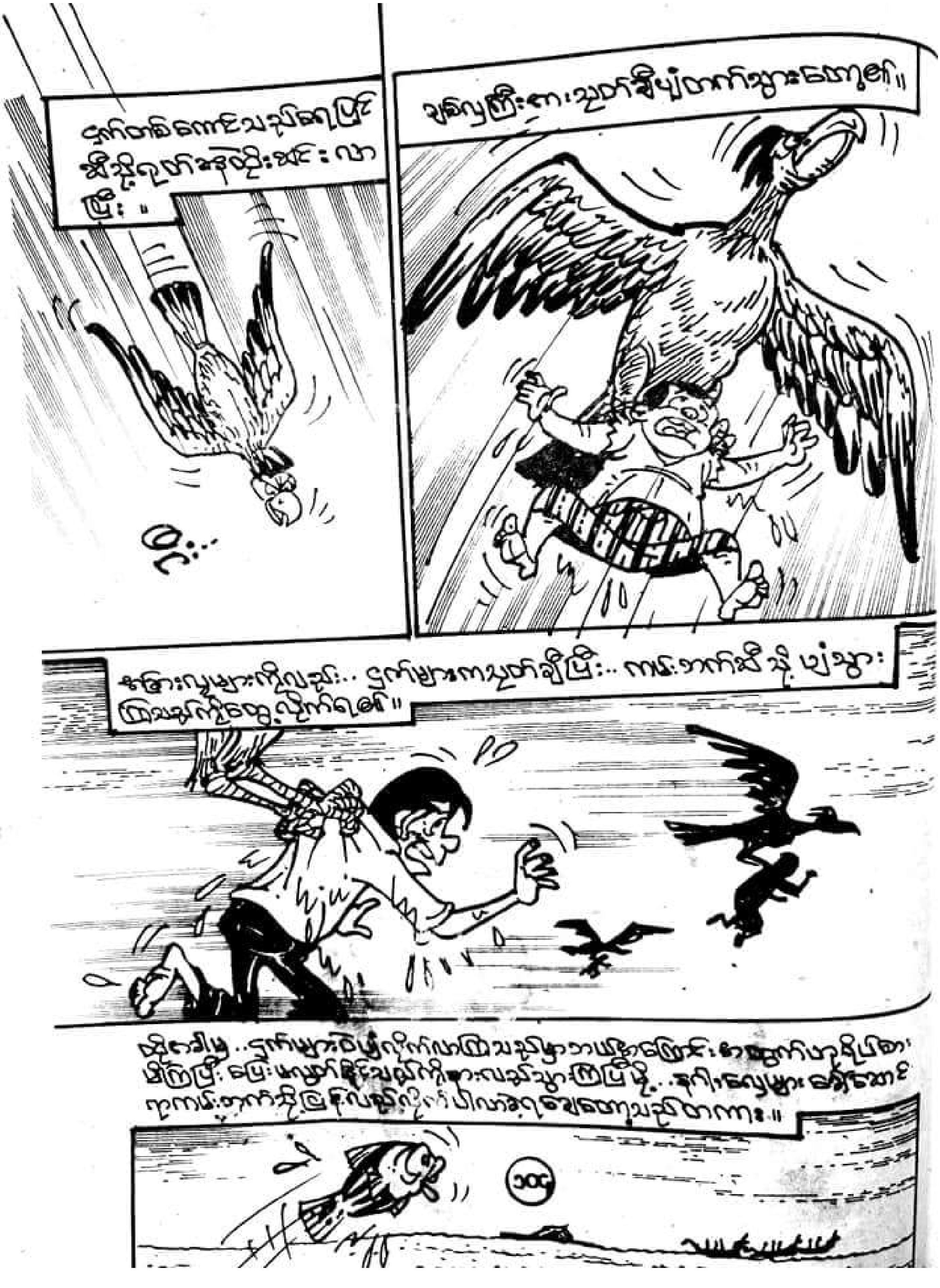
ငှက်တစ်ကောင်သည်ရေပြင် ဆီသို့ဦးစိုက်ထိုးဆင်းလာ ပြီး ။
ဝုန်း...
ချမ်းလှကြီးအား သုတ်ချီပျံတက်သွားလေတော့၏ ။
အခြားလူများကိုလည်း... ငှက်များက သုတ်ချီပြီး... ကမ်းဘက်သို့ ပျံသွား ကြသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏ ။
ထိုအခါမှ ..ငှက်များဝိုင်း၍လိုက်လာကြသည်မှာ ဘယကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း သိကြပြီး ငါးဖမ်းလှေများ ... ကမ်းဘက်သို့ ... ပါလာခဲ့ရလေတော့သည်တကား ။
၁၀၄

အခန်း (၁၂) ငရဲဘုံသို့

ကျွန်ုပ်တို့လူ့ဘိုကင်ကို.. တသူရကာယကစော်ရှုများလက်သို့ အပ်ပြီး..သည်နောက်.. နဂါးစစ်သည်များလည်း သမုဒ္ဒရာသို့ ပြန်သွားကြတော့ဗျ။
ကျိန်းမယ်.. ရဲဘ.. ကောက်ဆိတယ်..

ဒီတစ်ခါတော့.. နတ်စောင့်ဖြစ်သူက.. ကျွန်ုပ်တို့ကို.. တန်း
ဟဲ.. ဒီမှာနေတာ နှစ် (၃၀၀) ရှိပြီ..
မင်းတို့.. ဒီလောက် ဆိုးတဲ့ကောင်တွေပဲ..

ဒီတော့..မင်းတို့ကို..ဆင့်ဆင့်အရေးပေးလို့မဖြစ်ဘူး
ယမမင်းကြီး၊ ဟီး..ဗိုက်ကြီးကခါသွားပြီ၊.. ဒီ
ငရဲကျက်မြန်ဆုံး..ဆိုင်းဂုမယ်.ကဲ..လာစမ်း..
ငရဲနိုးသလို မြန်မြန်ကန့်ချပ် ရှိတော့မယ်ပေါ့ လေ..ဟီး..
သို့ဖြင့်..ကျွန်ုပ်တို့မှာ..ဆက်ထူးဆင့်အရေးရသူများကဲ့သို့..တန်းစီစရာမလိုဘဲ ယမမင်းကြီးခန်းမဆောင်သို့ ငါးဦး..ဂုဏ်ပြောင်ခဲ့ပြီးတော့၏။
ငရဲပြည်သွားမယ့် (VIP) တွေပေါ့လေ ရှိုး..
ယမမင်းကြီးခင်ဗျာ.. ထွက်ပြေးသွားတဲ့သူတွေကို ပြန်ဖမ်းခဲ့ပါပြီခင်ဗျာ..
တယ်မြန်ပါလား ကောင်းတယ်..

သင်တို့ဟာ..သေလွန်ခဲ့တာတောင်..လူ့ပြည်က အကျင့်ဆိုးတွေကို မပျောက်နိုင်ကြသေးပါကွား...
ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ..ရှိတဲ့သက်ရှိသတ္တဝါတွေဟာ- မကောင်းတာလုပ်ရင်ထိုက် သင့်တဲ့ပြစ်ဒဏ်ကိုခံယူရမှာဖြစ်ပြီး..
ကောင်းတာလုပ်ရင်..ကောင်းတဲ့ အကျိုးကို..ခံစားရမှာဖြစ်တယ်..
သင်တို့ဟာ..လူ့ဘဝတုန်းက..ကောင်းတာတစ်ခုမှမလုပ်ခဲ့ဘဲ အခု..ခံရမယ့်အလှည့်ကျတော့..ထွက်ပြေးတာဟာ သင်တို့မှားနေပြီ..

ကျချင်မှ ကျမှာတဲ့.. ဟီး..
ပြီး

ယမမင်း..ညွှန်ကြားတော့.. ဦးဆောင်ကျွန်ုပ်တို့ကို မြေအောက်
ခန်းမကြီးတစ်ခုသို့ခေါ်ဆောင်သွားပေါ့။ မြေအောက်ခန်းမကြီး
မှာ.. မီးလျှံရဲရဲနှင့်မို့.. မြင်ရသူများ ကြောက်သွေး မျက်စရာ
ပါတည်း။
၁၁၀

ထိုက်ပါသည်၊ လဲနိုင်ပါသည်ဆိုမှ .. ငါ့သား ဖိုးဦးက .. လူတစ်ဦးကို အလုံး ညီး ညီး
တို့မှာ .. မျက်နှာ ပြန်သွား ရတော့၏။
ထိုမှ ကျော်လွန်လာ ခဲ့ရာ.. မျက်မှောက်၌
ကြ၏။
ကျွန်ုပ် ယမမင်းကြီး၏ လက်ထောက်က.. လက်ညှိုးထိုး၍ .. ပြီး..
ဟေ့ .. သင်ပါ.. ကျွန်ုပ်
နှစ် (၁၀၀) ကျော်
ရမယ်..
ဘုရား...

သို့ဖြင့်..ယမမင်း ဏက်ခထောက်ဦးဆောင်ရာ နောက်သို့ဆက်လိုက်ခဲ့ရာ
တစ်နေရာတွင်..မီးကျီခဲများအပြည့်ရှိနေသော ဗန်းကြီးကိုရွက်ပြီး ပြေးပြေး
နေသောလူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏
ဟင်..
ဗျာ.. ကျ..ကျွန်တော်-

ထို့နောက်.. ရောကျခံနေသူများခေါ်ကာ..။
သင်ဟည်.. ဒီသံပူမီးဖိုးကိုခေါင်းပေါ် ရွက်ပြီး..ရောခံနေခဲ့တာ.. နှစ်ပေါင်း (၂၀) ရှိခဲ့ပြီ..
ကြာပြီ.. ကြာပြီ..
ကျုပ်ရဲ့ကျိုခံစားရမှု ကချိန်ပြည့်ပြီမို့ ..ကျုပ်ဖြစ် ဒုက္ခမှလွတ်တော့မယ..
ဝေး..
သင့်ခေါင်းပေါ်မှ သံပူမီးဖိုးကို ထိုသူ့ခေါင်းပေါ်သို့..ပြောင်းပေးလိုက် ပေတော့..
ဟာ..လုပ်ပါနဲ့..ဟာ.. လုပ်ပါနဲ့ဆို.. ဟင့်အင်း လုပ်နဲ့
သင်္ချိုင်းမှူးက.. လွတ်မြောက်ရန် ညွှန် ကြားခဲ့သောသည်း.. ဦးချွန် မျိုး:သား။ ငရဲသားများက မီးဖိုပြီး ခေါင်းပေါ်တင်ပေးလိုက်တော့၏။

ကယ်ကြပါဗျ..
ဒါ..ဒါဆို.. ဆ..ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့က လွတ်ပြီပေါ့နော်..

ချော်ရည်ပူများ စီး .. မည်သို့ သုံးမည်နည်း ပဲ့ခိုင်ထိုင်ကာ စား စ ငှစ်.. မြင်ရှိကိုရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်ုပ် မှာ ..
မြင်ကွင်းမှာ..ကျွဲသို့ ဖြစ်၏ ။ ငရဲလူသားများမှာ ဒူးထောက်နေကြပြီး ..ပါးစပ်များကိုဟ၍ ကုန်း ဟထားရ၏ ။
ကျွှင်း.. ငရဲသားဆောင်းများက .. ပွက်ပွက်ဆူနေသောချော်ရည်များကို.. ဟထားသော ပါးစပ်များ အတွင်းသို့ လောင်းထည့်နေကြခြင်းဖြစ်တော့၏ ။
ဟာ.. ဟာ.. ဘုရား..ဘုရား
ဆိုးကြမ်းလှချေလားဗျာ.. မိန်းမများများ ယူခဲ့တာ.. ဒီလို ငရဲ ကျရတာပေါ့ .. ဆိုး..ဆိုး..
ဒီငရဲမှာ.. သင်တို့ ၃ယောက် နှစ်ပေါင်း ၃၅၀ နှစ်တိတိ..ကျခံ ကြစေ..

တွန်းထုတ်..တွန်းထုတ်ဖြစ်နေသော..မြောက်သား (၃) ဦးအား..ဟဲသားများက
အကင်းခုဖြင့်ထိုးပြီး ရှေ့သို့..တွန်းလှတ်လိုက်ကြပေ၏။
ထိုအခါ..ကျွန်းထဲမှ..ဝဲသားများအပြေးဆုတ်
လာပြီး..ရှေ့ဆုံးကိုတို့အား..ကာကင်းမလေးဘက်
ထောက်ခံပြီး..ဗိုးစံပါယာဆောင်ရွယ်တော့၏။
ပြီးသော်..ချော်ရည်ပူများအား
ခပ်ပြီး..ပါးစပ်ထဲလောင်း
ချလိုက်ကြတော့၏။
အ...
အ...
၁၁၈
ခေါင်းပျက်မှုမ ဖြင်ကျင်းကြောင့်..ကျွန်ုပ်တို့လည်း မျက်စိကမျက်နှာကလဲ
ယမ်းမှုန်းလက်ဆောက် နောက်လိုက်ခဲ့ကြတော့၏။
ဘုရား..ဘုရား..တော်ပါသေးရဲ့
ဒီလိုသာဆိုရင်..ငါတို့မကျွတ်ရင်..ဘိုး..

ငရဲကျခံနေရ
သူများအား..
မီးသံလုံး..
များကိုအတင်း
မျိုချခိုင်းနေ
သည့်အဖြစ်ကို
မြင်လိုက်ရာ
ကြောက်ချေးပါ
ထွက်ကျမတတ်
ဖြစ်ရတော့
သည် ။

ဒီမှာ..နှစ် (၁၀၀) ခံရမယ်..
၁၀၀
၁၀

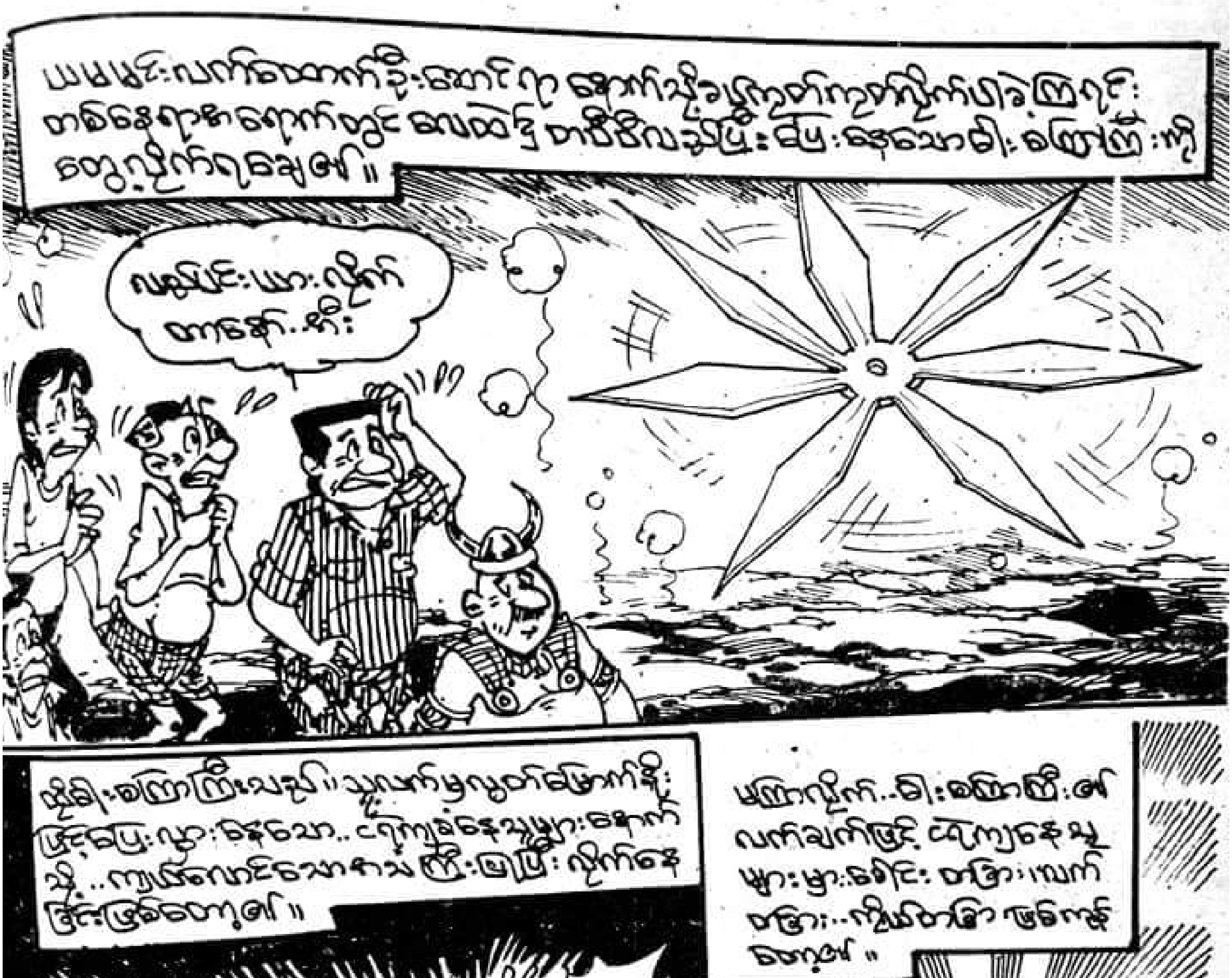
ယမမင်းလက်စွဲတော်ခိုးဆောင်ကာ နောက်သို့ပြန်ကူးတက်လိုက်ပါခဲ့ကြရင်း
တစ်နေရာအရောက်တွင် ဆယ်ခွ ဒါဝီဝီလည်ပြီး ဖြိုးနေသော ဓါးခေါ်ကြီးကို
တွေ့လိုက်ရလေ၏။
လည်ပြိုင်းယားလိုက် တာနော်..ဗိုး
ထိုဓါးခေါ်ကြီးသည်။ သူလက်မှလွတ်မြောက်ပြီး
ဖြင့်ပြေးလွှားနေသော.. ငရဲကျခံနေသူများနောက်
သို့..ကျဆင်းလာသောအားကြီးစွာဖြင့် လိုက်နေ
ခြင်းဖြစ်တော့၏။
အမေ့ ရေ...
မကြာလိုက်..ဓါးခေါ်ကြီး၏
လက်ချက်ဖြင့် ငရဲကျနေသူ
များမှာ ခေါင်းတခြား..လက်
တခြား..ကိုယ်တခြား ဖြစ်ကုန်
တော့၏။

အတ္တကိုယ်..တစ်စစီဖြစ် သွားကြသည့်...ဦးဥက္ကာမှ ငြိမ်းကြလေပြီ ..ကျွန် လည်းစွေးထွင်ထမ်းမြောက် ပါဦး ။
တစ်ခါပြေးတား ရတာပေါ့ဗျ..ဟဲ..
ခေါင်းများ၊ ခြေများလက်များမှာ..အကိုးတချက်မြောက် ဆက်သွားကြပြီး..ခါးစကြာကြီးလက်မှုလှုပ်ခါနောက်မြေ လည်ပြေးလွှားနေကြပြန်သည်ကိုသွေးပျက်ဖွယ် တွေ့လိုက်ရတော့၏ ။
သို့ဖြင့်..ခါးစကြာကြီးလက်ချက်ဖြင့်လူများမှာ..ကိုယ်တခြား ခေါင်းတခြားဖြစ်သွား လိုက်..သူ့နောက်လိုက်ပြန်ဆက်ပြီး..ဆက်ကျိုးပြေးလွှားလိုက်ဖြင့်ငြင်းနေကြရင်းတော့ သည်သာ ။
ထိုင်ရဲဆွဲလည်း ကျွန်ုပ်တို့လူစုမှ လူအချို့နေခဲ့ကြ ရပြီး..နောက်ဆုံး ကြွေးကိုလေးဆယ် နေကြရတော့သည် သာ ။

ကျွန်.. ကျွန်တော်ပါ ခင်ဗျ..
ဟုတ်.. ဟုတ် ပါတယ်ခင်ဗျ.
ဟုတ်.. ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ..

သားတော်ကို..ရေချိုးခံ ရှင်ပြုလုပ်ပေးတယ်..ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ..ဆွမ်းစားဆောင်ဆောက်ပေးတယ်..
ဝမ်း..ဝမ်းသာ လိုက်တာဗျာ..
ကောင်းကောင်း.. ခရီးဟ..

ဝေး...
ဒါတို့လည်း ကံထူးပြီ ထင်တယ် ဟီး..
ကယ်ကြ ပါဦးဗျ..

မခုတင်ကား ။

ယမမင်းလက်ထောက်ကြီးကား..သူ့စာရင်းကို..စာရေး
ကျသလိုပါ။ မင်းပြန်လော့ ဖြစ်စေတော့ပြီး ဒေါင်း
ကိုမြီး ဖြီး ကူလိုက်ပြီ။
ဟလို... သင့်ကို
ဘယ်လိုပြု..ခေါ်ရမှန်း
မသိတော့ဘူးပါ..
ဟယ်...
လက်ထောက်ကြီး၏စကားကြောင့်..ကျွန်ုပ်မှာ ငိုမဲ့သွားရ၏။
အိမ်သာ..ငမ်းသာမှုက.. ကြီးမားလှပါ၏။

ဘာ... ဒါဆိုတော့
မဖြစ်ဘူး... ယမမင်း
ကြီး ဆီ သွား
ပြောမှ ဖြစ်မယ်..

ယမမင်းကြီးခင်ဗျာ

သိကြား မင်းကြီး …
မှန်ပါဘုရား.. မှန်ပါဘုရား..
၁၃၀

၁၃၁

ဟာ.. ဒီလူပြေးပြန်ပြီ ထင်တယ်ဗျာ..

မနောဟရီ၊ ... ဒုန်းစိုင်းပြေးခဲ့ရာ.. မကြာမီ ..ကူးတို့ဆိပ်သို့ ရောက်ခဲ့လေတော့၏။ ရောက်သော်လည်း ကူးတို့ဆရာကြီး ကိုမတွေ့ရချေ...

ဒါဆို

WOW

စိမ်းစိုသော မြက်ခင်းများ၊
ကြည်နူးလန်းဆန်းစေတော့သည်သာ။
ခုံတန်းလျားရှည်ပေါ်တွင် .. ထိုင်နေသူ

ဒါကြောင့်ထင်တယ်.. ဒီကိုရောက်ကတည်းက
စိတ်ထဲကိုအေးချမ်းသွားတော့တာပဲ.. ဒါနဲ့
ဆရာကြီး.. လူ့ဘဝ ဝဋ်နာ.. ဘာတွေလုပ်
ချင်လို့ ဒီနေရာကိုရောက်လာတာလဲ..
ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေက
ကံ ငါးပါးကို စွတ်ခိုင်ဆုံး
လုံ့လောင်ထိန်းပြီး.. ကုသိုလ်
တရားတွေကိုလုပ်ကြတဲ့
သူတွေပဲ.. ဆရာကြီး
ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ..
ကျွန်ုပ်ကလည်း ဖြစ်စဉ်ကို ခေါ်ပြ
လိုက်ရာ။
ဒိုး..
ဆရာကျော်တွေးသူပါပဲ
ပမ္မမှားကြီးသို့ ရောက်ပြီးရင်
ဖြစ်လာနိုင်တဲ့သူမရှိသလောက်
ပါပဲ..
ပဉ္စက်ပါတယ်..
နာသိတ်သိတ်နာလ နဲ့ ပ နဲ့ ခေါင်းကိုက်နေ
ဒီနေရာလေးကိုရောက်လာတော့.. စိတ်ထဲမှာ
ကြည်နူးပြီး.. အေးချမ်းသွားလို့ကတော့
ဖြစ်နိုင်ရင်.. ဒီမှာပဲနေပြီး
တရားကိုရှုချင်ပါတယ်...
၁၃၅

ဦးနေကာ မှာ နေ့ချင်းတိုင်း လည်း နေလို့ ဂုဏ်တွေခံနေရာ မယှဉ်ပါဘူး
လူ့ဘဝမှာ လူပါစရာတွေ ကျန်သေးလို့ သင်္ချိုင်းကိုပြန်ရှာတာ .. မယုံဘာလား ကျွန်ုပ်တို့တကာ့ အကြောင်း မပေး မဟော့နဲ့ ပွဲမှာ အောင်လှပါပြီ .. ဦးနေကာကို မေ့မဲ့ ရောက်ရမှာပါ ..
ဟဲ.. မိတ်ဆွေ.. သင်္ချိုင်းမှာ စချိန်မှီ ပြန်ရှ ပေဘူး.. ကမြန်မြန် ပေတော့..
ကောင်းပါပြီ..
ကျွန်ုပ်လည်း ထိုနေရာမှ ထွက်ခွါလာခဲ့ရာ .. တစ်နေရာအရောက်တွင် .. မိုးမှောင်ကြီးကျသည်ကို .. မမြင်နိုင်သွားရာ .. ဘာကိုမှ မမြင်ရတော့သဖြင့် .. ကျွန်ုပ်တည်း မျက်လုံး စုံမှိတ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်ရတော့သည်။
ဝါရှိရှိ မသွားနိုင် တော့ဘူး.. ယောင်ရင်း.. ဖိုး..

အခန်း (၁၇) ရွာစောင့်နတ် နှင့် တစ်ပွဲတစ်လမ်း

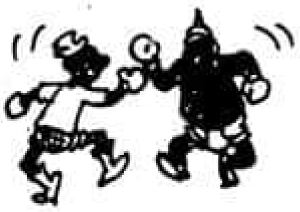

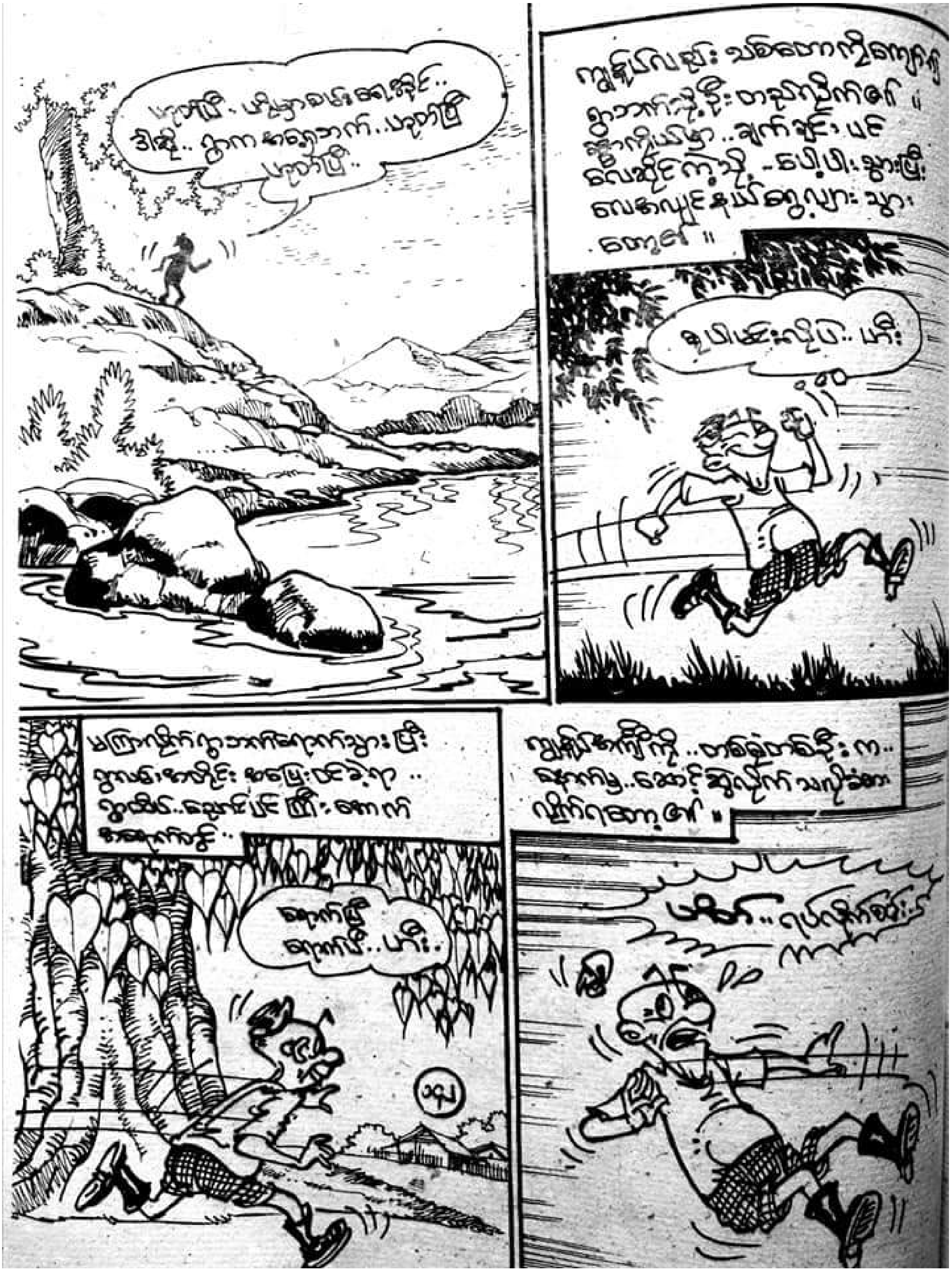

ဆင်..
ကယ်ကြပါ.
ကယ်ကြပါ...
မှတ်ထား.. ငါဟ..
ဘာမှ..
ညီးပါကွ
ဘာ.. ဘာ..

ဒါမှ..
နင့်ကိုယ့်ကြောင်းများ... ငါကြားရ
ခိုက်စရာလား.. နင်ကြာသည်ပြီးပြီ
ဘွဲ့... အာမှုမဆိုင်
တော့ဘူး ...
အေး.. တစ်ခုတော့
ရှိတယ်.. နင်ရှာလည်း
သွမ်းသွားတဲ့နေ့ကျရင်တော့
ရွှေအိုးကို.. ငါခွဲ
ပြမယ်...
နင့်အိမ်မှာ - နင့်အတွက်
ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ပြီး.. အမျှဝေတော့
ပေးရင်.. နင်.. သာဓုခေါ် နိုင်မှ
တစ်ကြိမ်.. ခွင့်ပြုပေးမယ်..
ဒါဆို.. ပြီးသွားပြီပေါ့.. ဒီမှာ..
နင့်အိမ်.. နင့်ရုံးအာမှုမဆိုင်တော့ဘဲ...
သွားတော့..
၁၄၂

ငှက်ဆောင်နှုတ်ကြီး.. ပျော့ပျော့ ဆိုဆို ဖြင့်.. ခြေထောက်ပေါ်ပြန် တက်သွားတော့၏ ။
ကြည့်ရတာ..ငှက်ဆောင်နှုတ် လည်း..
ဟား..
ရုပ်ဆိုး..
ရုပ်ဆိုး..

တွေ့ပြီ.. တွေ့ပြီ.. နင့်ကောင်ကို... မောင်ရှင်..ငါ..နှက် မလွှတ်ဘူး.. မအေးမှ..ကညင်ပင်မှာ ကြိုးတုပ်ထားမယ်.. ပုဆိုး..
ဟဲ့..ဟဲ့.. သေကောင်တနိုးကြီး
တွေ့ပြီ.. ဟင်း..လူလည် ကျွန်ုပ်ဖိုလိုက်သား..
၁၄၅

အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ ။ ခြံ ဝမှလှမ်းမျှော် ကြည့်လိုက်တော့ ..အိမ်ကလေးက တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေ၏ ။

မတော်လို့..နောက်ကျသွားရင် ဟုဆရာကဆွေးတို့၏
ဖိုးမှုကြောင့်..ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ဆောင်းချွေးသီးဖြင့်
ရွဲနစ်နေတော့၏။ ဝါကြီးလွန်းချင်ရှက်ပြန်ခွကျနိုးသည်။
ထိုလောသွာ ကိုယ်မသိရှိ..ဝေပြည်ပြန်သွားရမည့်ကိုတော့
မဖြစ်မနေ ဖိုင်ပြီ။
ဘုရား..ဘုရား၊ မှီမှမှီ ပါဦးမလား...
၁၃၁

ဟား.. ဟား.. ဟား...

သို့သော်.. ကျွန်ုပ်က ဗိုက်ကြီးလေ.. သူတို့မှာ ပုံပြီးကြီး၊
လာတာမြင်လိုက်ပြီး.. ထိန်းမပိုင်နိုင် ဖိုးဘိုသွားကြလေတော့၏။
ဟား.. ဟား..ဟား
မင်းလိုကောင်ကများ..
လာခဲ့စမ်း
ကြောင်ကြီးသားတစ်ကောင်ကို.. လည်ဂုတ်ကျွမ်းကိုင်
ချိုက်ထားသည့်.. ကျွန်ုပ်မှာ အပေါ်စီးယက်
ကန်ယက်ကာ ပြေးနေရသတည်း။
ဟား...ဟား...ဟား
ထိုသို့ပြေးနေစဉ်.. ကျွန်ုပ်တို့ရွာဘက်ရှိ
သုသာန်ကြသော လူစုကိုလှမ်းမြင်ရ၏။

ဒီတစ်ခါတော့..ကွမ်းစောင့်နတ်ပါလက်မှ ဦး ခင်..ကျွန်ုပ်ပါလည်း ကျုံးမြောင်းထဲက
ကခေါင်းတွင်းမှ ခန္ဓာကိုယ်တွင် သို့ တစ်ပြေး လေးပင်လိုက်တော့သည်တကား။

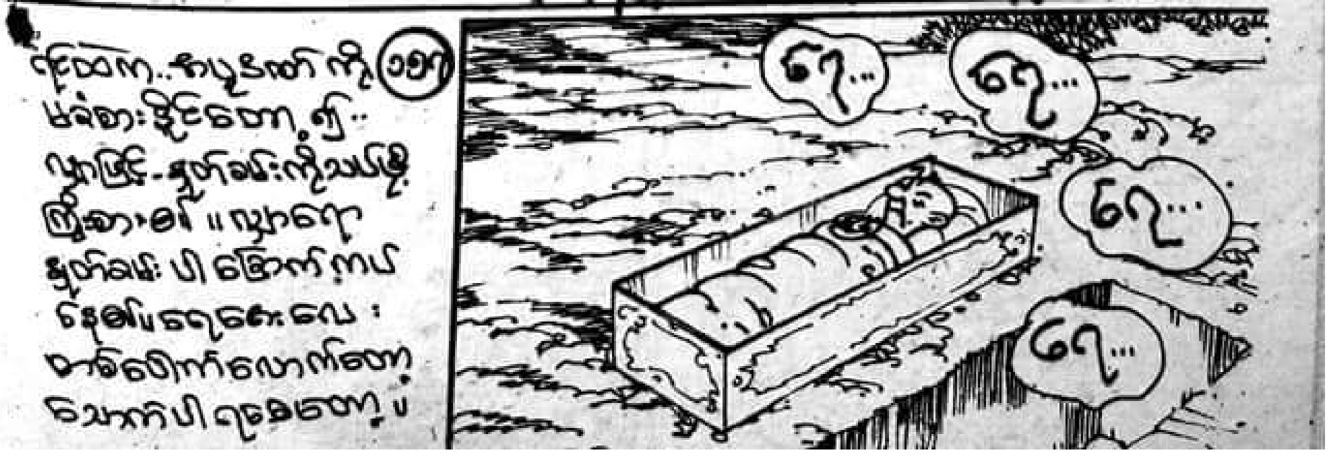

မအေးမှုန် မရှိလို့လား..
ဘယ်သွားနေလို့လဲ..
ဟာ... နိုးတွတ်ပြီ..
မျက်.. မျက်လုံး ပွင့်သွားတယ်ဗျ..

ဟာ.. မဖြစ်နိုင်ပါဘူး..
ငါကိုယ်တိုင်.. ဒေါ်လေးနှင်းရဲ့ မျက်လုံးကို
သေသေချာချာ.. ပိတ်ပေးခဲ့တာကို..
ဆေးဆရာကြီး.. ဦးရေချမ်း၏ အသံကိုကြားလိုက်
ဟင်... ဟင်...
ဦးတွေ့ပြီ
အို.. ဦးရေချမ်းက
ကျွန်ုပ်မျက်လုံးများကို
ပြန်ပိတ်လိုက်သော်။
နောက်တစ်ခါ.. သေရ
မှာကိုကြောက်လန့်နေ
ပြီမို့.. ကျွန်ုပ်လည်း..
ကယ်ပါ..
၁၅၄

ဇာတ်လည်း မပြန်နိုင် ကိုယ်လည်းသွားမလှုပ်နိုင် ငြီးစွာ ငြီးငွေ့နေရ သည့်မျက်လုံးကိုလည်း အတင်းပိတ်နေသည် မို့..မြန်မြန်အိပ် ပျော်မရှိတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်လည်း လက် လျှော့လိုက်တော့၏ ။
ဒီဘဝ..ဒီမျှသာပဲ ထင်ပါရဲ့.. စိတ်လျှော့လိုက်တော့ ဓမ္မကြီး စိတ်လျှော့လိုက်တော့..
ဒိုးဆရာချုပ်.... ဆိုမျှား.. ခဏလောက်ဖြစ်မှာ.. ကျုပ်ကြည့်ပြီ့ ဒိုးမယ်..
သူကြီးဘစိ ဓားသံကြားလိုက်ရပြီး..နဖူးကို စမ်းသပ်နေသော ..ဆယ်အတွေ့ကို ခံစားလိုက် ရတော့၏ ။
ဗိုး..
ကျုပ်အထင်.. ဒိုးထွက်ပြီဟာ..ဝေသတာ မဟုတ်ဘဲ..အိပ်နေတာ ထင်တယ်ဗျ..
ကျုပ်က..ဝေပါပြီလို့ ပြောတာဟာ ဓမ္မာလေး..မျက်လုံးပိတ်နဲ့ ဆိုမျှားက..ဝေဒနာကင်း သွားပြီ...

ကျုပ်က..ဆေးဆရာမဟုတ်ပေမဲ့..
မသာကအနံ့အသက်မထွက်ဘဲ..ပုပ်စပြုနေပြီဗျ..
မယုံရင်..သေချာစမ်းကြည့်ပါလား...
ဟုတ်လား..
ဟုတ်ပါ..ဟုတ်ပါ..
ထိုအခါ..ဦးဖော့ချမ်းလည်း ကျွန်ုပ်ကို အသေချာစမ်းသပ်ကြည့်ပြီး..။
ဟာ..ဟုတ်တယ်ဗျို့..
အသားတွေကပူနေတယ်..
အသက်လည်းရှူနေတယ်..
မသေသေးဘူးဗျို့...
ဗျေး..ဦးတွတ်ပီ မသေဘူး တဲ့ဟ..
ဦးတွတ်ပီ..ဦးတွတ်ပီ
၁၆၁

ကိုတွတ်ပို... ကိုတွတ်ပို...
ခင်ဗျားတို့... သမီးချော်းတို့ မိုးတွတ်ပိုက်ကို... ဖောင်းဖောင်း ထွတ်ကြပါဟဲ့..
ဟုတ်....
ဆေးမှုန် ဆော့.. ဆော့... မိုးတွတ်ပိုက်ကို ဆာရှည်ခံနည်းသိပ်လိုက်.

ကိုကိုတွတ်.. သတိရပြီနော်.. သတိရပြီနော်..
ကျွန်တော်.. ကျော်ပြီး ခေါ်သွားမယ်..

သော်တာပြန်ကြီး..ဟီး

ငါသေရင်.. ဘာဖြစ်မလဲလို့..တစ်ခါတလေ စဉ်းစားမိတယ် ကွ..
စဉ်းစားစရာလားကွ ... ဟဲဟဲ..
ငရဲကြီးရှစ်ထပ်မှ ကြိုဆိုပါ၏ ။

ဒါဆို..
ဒါပေမဲ့..
ဘယ်သူ ယုံမှာလဲ.

ဒီနေ့...ဘာ
မကောင်းဘူးပါကလား...
၁၆၈
ရယ်မောခြင်းဖြင့်.. ဘဝစာမေးပွဲနိုင်ကြပါစေ။...
မိုးမိုးဆန်း